

13-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - এইয়া হৈছে সংগমযুগৰ ব্ৰাহ্মণসকলৰ পুৰী, ইয়াত তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈছা, তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা অধিকাৰ ল'ব লাগে আৰু সকলোকে দিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- এই জ্ঞান ভালদৰে বুজিবৰ কাৰণে বুদ্ধি কেনেধৰণৰ হোৱা উচিত ?

*উত্তৰ:-বেপাৰী বুদ্ধিৰ সকলোহে এই জ্ঞান ভালদৰে বুজিব। এয়া হৈছে বেহদৰ বেপাৰ। পিতাই সন্তানক উপাৰ্জনৰ ভিন্ন ভিন্ন উপায় শুনাই থাকে। সন্তানসকলৰ কাম হৈছে যত্ন কৰা। এনেকুৱা উপায় উলিয়াব লাগে যাৰ দ্বাৰা নিজৰো উপাৰ্জন জমা হৈ থাকে আৰু সকলোৰে কল্যাণো হৈ থাকে। পিতাৰ স্মৃতি আৰু সেৱাই হৈছে উপাৰ্জনৰ সাধন।

*গীত:- ৰাতিৰ পথিক ভাগৰি নাযাবা... (ৰাত্ কে ৰাহী থক্ মত্ জানা...)

ওঁম্ শান্তি। পাৰলৌকিক পিতাই সন্তানসকলৰ প্ৰতি বুজাই আছে, পিতাই কয় যে সন্তানসকল, মোক তোমালোকৰ নিজৰ পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মাক পাহৰি নাযাবা। গীতাৰ ভগৱান বুলি গায়ন কৰাও হয়। বাইবেলৰ ভগৱান বা কোৰাণৰ ভগৱান বুলি কেতিয়াও কোনোৱে নকয়। কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকে এনেকৈ নকয় যে হে মোৰ সন্তানসকল, এতিয়া মোক পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ কোনোৱে কাকো ক'ব নোৱাৰে। যেতিয়া সন্তান জন্ম হয়, পিতাকৰ বিষয়ে জ্ঞাত হৈ যায়। পিতাককে মনত পেলাই থাকিব কিয়নো উত্তৰাধিকাৰী হয়। এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাই কয় - হে মোৰ অতি মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকে মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। মই তোমালোক সন্তানসকলক পৰমধাম নিৰ্বাণধামলৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। তোমালোক ভক্তসকলে মোক ভগৱানক স্মৰণ কৰিছিল। এতিয়া মই কওঁ - তোমালোকে মোক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকক সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। নিজৰ অন্তৰত উনুকিয়াই চোৱা -তোমালোকে আধাকল্প কিমান যে দুখ পালা! আদিৰে পৰা ইমান দুখ পোৱা নাযায়। পিছলৈ দুখ বৃদ্ধি পায়। এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীকে কয় - হে মোৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজকে ভাই-ভাই বুলি ভাবি আহিছা। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলৰ যি পাৰলৌকিক পিতা আছে যাক সকলো জীৱ আত্মাই দুখত স্মৰণ কৰি আহিছে - তেওঁ এতিয়া ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা তোমালোকক বুজাই আছে। বুজনি দিয়া হয় - ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মণসকলক। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কেৱল কুমাৰীয়েই নাছিল। কুমাৰ-কুমাৰী দুয়ো আছিল। ভ্ৰাতা-ভগ্নী আছিল, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। এজন পিতৰেই সন্তান, এজন ক'কাৰে নাতি-নাতিনী হ'ল। তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত বুজোৱা হয়। তোমালোকে সন্মুখত শুনা, বুজি পোৱা যে আমি সকলো নিৰাকাৰ শিৱবাবাৰ সন্তান, আমি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী ল'বৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকি আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা যি তোমালোকক বুজায় সেয়া আকৌ অন্যকো বুজাব লাগে। লৌকিকৰ ভ্ৰাতা-ভগ্নীসকলক বুজাব লাগে। তোমালোক হৈ গ'লা পাৰলৌকিক। পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তোমালোকক পাৰলৌকিক ভ্ৰাতা-ভগ্নী বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁলোক হ'ল লৌকিক ভ্ৰাতা-ভগ্নী।

গতিকে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, হুবহু 5 হাজাৰ বছৰ আগৰ দৰে তোমালোকে যদি বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। পাপ ভস্ম হৈ যাব। পিতাৰ স্মৃতিকেই যোগ-অগ্নি বুলি কোৱা হয়। এই সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ

স্মৃতিত থাকিলে তোমালোকে শক্তি পাবা। তেওঁ এজনেই নিৰাকাৰ পিতা, এই ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে শুনায়। নিশ্চয় বথতো লাগিব, যি বথৰ ওপৰত তেওঁ বহিব। এইখন বথ, ইয়াত পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি সন্তানসকলক এয়া শিকায়। এই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ভৱিষ্যতলৈ চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা-মহাৰাণী হৈ যাবা আৰু নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্মাজীৱ হৈ যাবা, পাৰন পুণ্য আত্মা হৈ যাবা। পিতাই যি স্বৰ্গ স্থাপন কৰে সেই স্বৰ্গৰ তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বা সেয়াও 21 জন্মৰ বাবে। ভাৰতত যিবিলাক উৎসৱ পালন কৰা হয় - শিৱ জয়ন্তী, হোলী, ৰাখী, জন্মাষ্টমী, দীপাৱলী আদি এই সকলো উৎসৱৰ মহত্ব আৰু সকলোৰে জীৱন চৰিত্ৰ আমি বুজাব পাৰো। আহা ভাতা-ভগ্নীসকল, আমি তোমালোকক পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰিচয় দিম। তোমালোকে পৰিচয় লৈ সহজ ৰাজযোগ শিকি বিশ্বৰ মালিক হ'বা। বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান, পৱিত্ৰতা-সুখ-শান্তিময়, অটল-অখণ্ড ৰাজ্য কৰিম। এয়া যিকোনো লোককে বুজাবলৈ বহুত সহজ। এইটো ৰীতিৰে লিখিবও লাগে। পিতাই শিকোৱা এই ৰহস্যৰ কথা আমি তোমালোকক বুজাম। পিতাৰ সন্তান হ'বা, তেতিয়াহে অধিকাৰ পাবা। তোমালোকেও আহি বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ অধিকাৰ লোৱাহি। জন্ম-জন্মান্তৰতো হৃদৰ (সীমিত) অধিকাৰ লৈ আহিছা। সেয়া হৈছে দুখৰ অধিকাৰ কিয়নো এয়া হৈছেই ৰাৱণৰ ৰাজ্য। ৰামৰ ৰাজ্যত সদায় সুখ আছিল। তাৰ পিছত মায়া ৰাৱণৰ ৰাজ্যত তোমালোক দুখী হ'লা। এনেকৈতো তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। ৰাজহুৱা ভাষণতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে ভগৱান। তাৰপিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ, পিছতহে তেওঁলোকৰ মহিমা গোৱা হয়। গোৱাও হয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ স্থূলবতনতে থাকিব। ব্ৰাহ্মণ হৈছে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। তেওঁকেই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ দৰকাৰ। উচ্চৰো উচ্চ ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰে? পৰমপিতা পৰমাত্মাই। সকলো পিতাৰেই সন্তান হ'ল। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকলক বহি পঢ়ায়। এই সংগম যুগ হৈছে ব্ৰাহ্মণসকলৰ পুৰী। তাৰপিছত ৰুদ্ৰপুৰীলৈ গৈ আকৌ বিষ্ণুপুৰীলৈ আহে। প্ৰথমতে তেওঁলোকেই ৰুদ্ৰ মালাত আহিব যিয়ে নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিব। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰজা হয়। গতিকে এই সময়ত পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকিলে ৰজাৰ পদ পোৱা যায়। পিতাই কয় যে নিৰন্তৰ মোক পিতাক স্মৰণ কৰা, বুদ্ধিৰ যোগ মোৰ লগত লগোৱা। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। জন্ম-জন্ম শৰীৰৰ যাত্ৰা কৰি আহিছা, এতিয়া পিতা আহি আত্মিক যাত্ৰা শিকাইছে। পিতাই কয় - মোক পিতাক আৰু মিঠা ঘৰক স্মৰণ কৰা, য'ৰ পৰা তোমালোক অভিনয় কৰিবলৈ আহিছা। তোমালোক বগা আছিল, বিশ্বত ৰাজ্য কৰিছিল আকৌ তোমালোকে কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ গ'লা, সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম বৰণীয়া হৈ গ'লা। ভাৰত অতি সুন্দৰ আছিল। নামেই আছিল স্বৰ্গ, এতিয়াতো নৰক নহয় জানো। তোমালোকেই পূজ্যৰ পৰা পিছত পূজাৰী হোৱা তেতিয়া উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান শিৱই পুণৰ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ এওঁলোকৰ দ্বাৰা কাৰ্য কৰায়। এওঁলোকক নিমিত্ত বনাইছে। কৰণকৰাৱৰহাৰ নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ বাবে ৰাজযোগ শিকায়। পিতাই কয় যে এই ৰাজযোগ শিকাই সম্পূৰ্ণ কৰিলে তাৰ পিছতে আকৌ বিনাশ হ'ব। তাৰ পিছত যি নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰা হয় তাত গৈ ৰাজ্য কৰিবা, বাকী যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। মনুহে কয় - গঙ্গা পতিত-পাৱনী তেন্তে আকৌ "হে পতিত পাৱন আহা" বুলি পৰমাত্মাক কিয় মিনতি কৰা? পূজাৰী ভক্তসকলে ভক্তিৰ ফল পোৱা উচিত। তোমালোকে স্বৰ্গত জীৱনমুক্তিৰ ফল পোৱা আৰু বাকী সকলোৱে শান্তিৰ ফল পায়। স্বৰ্গত সুখ-শান্তি দুয়োটাই আছিল, সকলো সুখী আছিল - যিসকলে ৰাজযোগ শিকিলে। বিকৰ্ম বিনাশতো কৰিবই লাগিব, হিচাপ-নিকাচতো পৰিশোধ হ'বই লাগিব। পুণৰ নতুনকৈ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। সকলোৰে হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰাই, পাৱন বনাই পিতাই লগত লৈ যায়। এই সকলোবোৰ ৰহস্য বুজিবলগীয়া।

মনুষ্যই ভগৱানক স্মৰণ কৰে নিশ্চয় ভগৱানো সৃষ্টিত আহিবলগীয়া হয়। কয়, সৃষ্টিত আহি ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিওঁ। মুক্তি বা জীৱনমুক্তি, শান্তি বা সুখ দিওঁ। দুনিয়াত সুখ, শান্তি বা সম্পত্তিয়েই বিচাৰে। মনুষ্যইতো সম্পত্তিৰ কাৰণেই পুৰুষাৰ্থ কৰে যাতে ধনৱান হয়। ভাবে সম্পত্তি হ'লেই সুখ পাব। কিন্তু যাৰ যিমানেই সম্পত্তি নাথাকক কিয়, ৰাজ্যতো মায়াৰেই। পতিত দুনিয়া হয়, গতিকে পাপো নিশ্চয় হ'ব। সম্পত্তিৰ কাৰণে বহুত পাপ কৰে। এইখন হৈছেই পাপ আত্মাৰ দুনিয়া। ইয়াত কোনো পুণ্য আত্মা নাথাকে। পুণ্য আত্মাৰ দুনিয়াত আকৌ কোনো পাপ আত্মা নাথাকে। যেনেকুৱা ৰাজা-ৰাণী তেনেকুৱাই প্ৰজা; পুণ্য আত্মা হয়। এই পাৱন দেৱী-দেৱতাসকলক পতিত দুনিয়াত ৰজাইও পূজা কৰে কিয়নো ভাবে - এওঁলোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন হয়। আমাৰ মাজত কোনো গুণ নাই, আমাক দয়া কৰক..... পিছত আকৌ নিজেই কয় - আমি়েই ভগৱান হওঁ। পতিতসকলক পাৱন বনাওঁতাতো এজন পিতাই হয়। পতিত-পাৱন বুলি ক'লে নিৰাকাৰ ভগৱানৰ ফালে বুদ্ধি গুছি যোৱা উচিত। নিৰাকাৰৰ উপাসকো থাকে নহয়। গতিকে সেই নিৰাকাৰ পিতা হৈছে উচ্চৰো উচ্চ, যেতিয়ালৈকে সম্পূৰ্ণ পৰিচয় নাজানে তেন্তে উপাসনা কেনেকৈ কৰিব? যদিওবা পৰামপিতা পৰামাত্মা শিৱ বুলি কয়। নিৰাকাৰৰ উপাসক। নিৰাকাৰক স্মৰণ কৰোতা। কিন্তু তেওঁ কোন হয়? সম্পূৰ্ণ পৰিচয় থকা উচিত। নিৰাকাৰক কিয় স্মৰণ কৰে, তেওঁৰ পৰা কি পোৱা যাব? নিৰাকাৰী দুনিয়ালৈ যাব জানো? আত্মাসকলেতো নিৰাকাৰী দুনিয়ালৈ যোৱাৰ ৰাস্তাই নাজানে। সকলোৱে স্মৰণ কৰে কিন্তু পৰিচয় নোহোৱাকৈ। এনেকৈ স্মৰণ কৰিলেতো কোনোৱে পাৱন নহ'ব। ইয়াতো নিৰাকাৰ স্বয়ং সাকাৰ ৰূপত আহে। মনুষ্যইতো নিৰাকাৰী দুনিয়ালৈ যোৱাৰ বাবে কিমান শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে! কিন্তু কোনোৱে যাব নোৱাৰে। ৰাস্তাই নাজানে। শাৰীৰিক যাত্ৰাৰ পাণ্ডাসকলে ৰাস্তা জানে সেয়েহে লগত লৈ যায়। ইয়াত এই ৰাস্তাৰ কথা কোনোৱে নাজানে, যাৰ বিষয়ে বুজাব। ইয়াৰ কাৰণে কৈ দিয়ে - বে-অন্ত (অন্তহীন), তেন্তে আকৌ স্মৰণ কেনেকৈ কৰিবা? একোৱে বুজি নাপায়। কোনোৱাই বে-অন্ত বুলি কৈছে, আকৌ কোনোৱাই নিৰাকাৰ বুলি কৈছে। সেয়েহে নিৰাকাৰৰ উপাসক হৈ গ'ল। আজিকালিতো কৈ দিয়ে যে আমি়েই সেই ভগৱান। দিনে-প্ৰতিদিনে মত তমোপ্ৰধান হৈ যায়। যিয়ে আহে তেওঁ কৈ থাকে। পিতাই বুজায় - উচ্চৰো উচ্চ বুলি পিতাক কোৱা হয়। সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লেতো সকলোৱে উচ্চৰো উচ্চ হৈ যাব। ইমান পতিত-দুখী তেওঁলোক আকৌ উচ্চৰো উচ্চ কেনেকৈ হ'ব। এফালে কয় নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম, আকৌ তেওঁক পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে বুলি কোৱা ইয়াকেই ধৰ্ম গ্লানি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া আকৌ কয় - আমি়েই পৰমাত্মা। এতিয়া যিবোৰ হৈ গৈছে, সকলো ড্ৰামা (নাটক)। সেয়া পুণৰ হ'ব। ভুলৰ ওপৰত ভুল, গ্লানিৰ পিছত গ্লানি কৰি কৰি ভাৰত এনেকুৱা পতিত হৈ গৈছে। পিতাৰ পৰিচয়তো সকলোৱে পাব লাগিব। তোমালোকৰ প্ৰভাৱ বিয়পি পৰিব। ইমান অসংখ্য ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীৰ দ্বাৰা জ্ঞান পাব। এয়াটো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰেই কথা। সকলোতকৈ উচ্চৰো উচ্চ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁৰ মহিমা বহুত, অপৰিসীম। এতিয়া পিতাই বহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে - মই কি কৰোঁ? মই আহি সকলো পাপ আত্মাক পুণ্য আত্মা বনাও, ৰাজযোগ শিকাও। গোৱাও হয় - ঈশ্বৰৰ গতি-মতি অনন্য। গতিকে নিশ্চয় যেতিয়া ইয়ালৈ আহিব তেতিয়াহে মত দিব। যীশুখ্ৰীষ্টৰ আত্মা আহিল, খ্ৰীষ্টীয়ান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। পিতাৰ মত হৈছে অনন্য। এই পিতা হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ। ভাৰতত সকলো মনুষ্যৰ ভিতৰত দেৱী-দেৱতাসকলেই শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ যিয়ে দ্বি-মুকুটধাৰী হয়। পিতাৰ হৈছে শ্ৰীমত। ভগৱানে কয়- মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাও যিটো আৰু অন্য কোনোৱে শিকাব নোৱাৰে। লিখাও আছে ভগৱানুবাচ। তেওঁ হৈছেই স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা (Heavenly God Father) যিয়ে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে, স্বৰ্গৰ কাৰণে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলক ৰাজযোগ শিকায়। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ সকলোতকৈ উচ্চ। পিতাই সেৱাৰ বহুত উপায় শুনাই থাকে। কোনোৱাই গালি দিলেও তোমালোকে চিত্ৰ ৰাখি দিয়া, তাত লিখা থাকিব যে "এই বৰ্ণত কেৱল ভাৰতহে আহে"। এতিয়া হৈছে কলিযুগ, শূদ্ৰ বৰ্ণ। তাৰপিছত তোমালোক বাপদাদাৰ

দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছে। তোমালোকৰ নাম হৈছে - ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। তোমালোকৰ চিত্ৰ এনেকুৱা হোৱা উচিত যাতে মনুষ্য আশ্চৰ্য্যস্থিত হৈ যায় যে এনেকুৱা চিত্ৰতো কতো দেখা নাই। এয়া জ্ঞানৰ বেপাৰী বুদ্ধিৰ সকলো বহুত ভালদৰে বুজিব পাৰিব। এই বেপাৰো বহুত ভাল। গতিকে এই শ্ৰীমত দিওঁতাজনো সৰ্বোত্তম হয়। কিন্তু বহুত সন্তানে যত্ন নকৰে। ঘৰত শুই-বহি থাকিলে বাবাই থিয় কৰাই দিয়ে। তোমালোকে এখন চিত্ৰ বনালে ইয়াৰ দ্বাৰা হাজাৰ জনৰ কল্যাণ হ'ব। সকলোৱে তোমালোৰ বাহঃ বাহঃ কৰিব। "বন্দে মাতৰম" বুলি ক'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ৰুদ্ৰ মালাত প্ৰথম নম্বৰত অহাৰ কাৰণে নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। পিতা আৰু মিঠা ঘৰৰ স্মৃতিৰে নিজকে পাৱন বনাব লাগে।
- (2) আত্মিক পাণ্ডা হৈ সকলোকে সঁচা যাত্ৰা কৰাব লাগে। এজন পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা নিজকে দ্বি-মুকুটধাৰী বনাব লাগে।

***বৰদান:-** অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে মৰ্যাদাপূৰ্বক চলোতা মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱা

সংগমযুগৰ মৰ্যাদায়েই পুৰুষোত্তম বনাই দিয়ে সেয়েহে মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয়। তমোগুণী বায়ুমণ্ডল, প্ৰকম্পনৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ সহজ সাধন হৈছে এই মৰ্যাদা। মৰ্যাদাৰ ভিতৰত থকাসকলে পৰিশ্ৰমৰ পৰা ৰক্ষা পায়। প্ৰতিটো খোজৰ বাবে বাপদাদাৰ দ্বাৰা মৰ্যাদা পোৱা হৈছে, সেই অনুসৰি খোজ দিলে স্বতঃ মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হৈ যায়। গতিকে অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে মৰ্যাদাপূৰ্বক জীৱন হ'লে তেতিয়া কোৱা হ'ব পুৰুষোত্তম অৰ্থাৎ সাধাৰণ পুৰুষতকৈ উত্তম আত্মা।

***শ্লোগান:-** যিয়ে যিকোনো কথাত নিজকে সমাযোজন কৰি লয় (খাপ খুৱাই লয়) তেৱেঁই সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হয়।

!!ওম শান্তি!!
